

Sygn. akt V U 227/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2015 r. w Kaliszu

odwołania R. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 9 stycznia 2015 r. Nr (...)

w sprawie R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 9 stycznia 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu R. M. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 stycznia 2015 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił R. M. przyznania wcześniejszej emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od dnia 1 maja 1976r. do dnia 30 czerwca 1994r. z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. z/s w K. ponieważ w przytoczonym w świadectwie pracy przepisie resortowym (wykaz A, dział III, poz. 76, pkt. 10) brak jest stanowiska polernika, nadto w świadectwie tym nie został również określony charakter pracy odwołującego ściśle według działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu R. M. domagając się jej zmiany poprzez przyznanie emerytury po zaliczeniu pracy w warunkach szczególnych we wskazanym wyżej okresie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania z powołaniem się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił co następuje:

Odwołujący R. M. urodzony w dniu (...) z zawodu jest galwanizerem.

W okresie od dnia 12 lutego 1973r. do dnia 15 lutego 1974r. odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) z/s w K. na stanowisku pracownika magazynu. Następnie pełnił służbę wojskową w okresie od 16 lutego 1974r. do dnia 13 grudnia 1974r. Dnia 3 stycznia 1975r. został zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w charakterze ślusarza.

/bezsporne/

W okresie od dnia 1 maja 1976r. do dnia 30 czerwca 1994r. R. M. świadczył pracę w tym samym zakładzie na stanowisku polernika i galwanizera w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący pracował na bębnach, w których znajdowały się odczynniki chemiczne. Polerował w nich metale. R. M. odbył kurs w P., który uprawniał go do wykonywania pracy jako galwanizer. Najpierw wykonywał pracę jako polerowacz później jako galwanizer.

/ dowód : zeznania odwołującego z dnia 15 maja 2015r. - zapis na elektronicznym nośniku- płyta DVD- k. 20, zeznania świadków M. W., W. S. z dnia 15 maja 2015r. - zapis na elektronicznym nośniku- płyta DVD- k.20, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Fabryki (...) S.A. – akta rentowe o nr (...)/.

Odwołujący pracował w (...) S.A. również od dnia 2 stycznia 1995r. do dnia 6 marca 1995r. na stanowisku transportowego. Od dnia 1 lipca 1994r. do 1 stycznia 1995r. oraz 7 marca 1995r. do dnia 24 stycznia 1996r. był zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w K.. Od dnia 29 grudnia 1995r. R. M. został zatrudniony w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z/s w K..

Odwołujący udowodnił łącznie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. ***/bezsporne/***

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: M. W., W. S. oraz zeznania odwołującego, a także wskazany wyżej dokument w postaci świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, które stanowi dowód pracy odwołującego w szczególnych warunkach.

Zeznania świadków, którzy pracowali wraz z odwołującym w Fabryce (...) S.A. oraz odwołującego Sąd uznał za wiarygodne albowiem są one spójne, a świadkowie przekonująco wyjaśnili charakter pracy jaką wykonywał odwołujący. W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności podważające wiarygodność składanych przez nich zeznań.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący w przypadku kobiet 20 lat, a mężczyzn 25 lat.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożenia wniosku o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona w art. 27 ust. 2,3. Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych

przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zm). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienionych w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Zaś w myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W postępowaniu sądowym, toczącym się z odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo skarżącego do świadczenia i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z żadnych przyczyn nie może być sporządzony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2004 roku, III AUa 2472/03, Lex nr 151770).

Dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale, codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 9 maja 2011r. w sprawie III UK 174/10. -LEX 901652).

Przesłanką przyznania wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach nie jest formalne zakwalifikowanie pracy na podstawie nazewnictwa stanowisk pracy w danym zakładzie zawarte w świadectwie pracy czy aktach osobowych, ale faktyczne wykonywanie pracy w szczególnych warunkach. Przepisy resortowe stanowią pomoc przy interpretacji przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1983r., ale nie są samodzielną podstawą kwalifikowania stanowisk pracy w szczególnych warunkach. Decydujące jest czy rodzaj wykonywanej pracy na danym stanowisku odpowiada pracy wymienionej w wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów. Dlatego stanowisko organu rentowego, podważające świadectwo pracy w szczególnych warunkach w charakterze polownika tylko z powodu tego, że nie odpowiada ono ściśle pełnemu brzmieniu przepisów resortowych należy uznać za zbyt rygorystyczne.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczył tego czy odwołujący legitymuje się wymaganym 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze.

Analiza zebranego w toku postępowania materiału dowodowego, w tym dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków i odwołującego wykazała, że w spornym okresie odwołujący pracował jako polernik oraz galwanizer w Fabryce (...) S.A., a prace te były wykonywane w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wykonywana przez odwołującego praca galwanizera została zaliczona do prac w szczególnych warunkach wymienionych w dziale III odnoszącym się do hutnictwa i przemysłu metalowego wykazu A stanowiącego załącznik do cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie pod poz. 76 wymienia się pracę galwanizerów i to w odniesieniu do galwanizowania cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem, natomiast praca w charakterze polernika została umieszczona w załączniku do powyższego rozporządzenia w wykazie A, dziale III, poz. 78 jako szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

Biorąc pod uwagę ustalenie przez Sąd w niniejszym postępowaniu faktu i okresu zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych uznać należy, że odwołujący wykazał ponad 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, co uprawnia go do korzystania z prawa do wcześniejszej emerytury.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący udowodnił również 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Ma ukończone 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie art. 129 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach, emeryturę R. M. należało przyznać od dnia (...), kiedy to ukończył on 60 lat. Wniosek o emeryturę został złożony w dniu 20 października 2014r.

W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja z dnia 9 stycznia 2015 roku, zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., podlegała zmianie, o czym orzeczono w sentencji wyroku.